

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Daňkovou v právní věci **žalobkyně D.R., zastoupené Mgr. Zdeňkem Honzíkem, advokátem, se sídlem Plzeň, Rooseveltova 16,** proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18,** v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. září 2011, č.j. DSH/12242/11,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

D.R., (dále jen „žalobkyně“) řídila dne 18.4.2011 motorové vozidlo tovární značky Hyundai 130, registrační značky (dále jen „RZ“) X. Při silniční kontrole provedené kolem 8:30 hod. v Plzni, v Borské ulici, u autosalonu Šmucler, hlídka Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Městského ředitelství Plzeň, Dopravního inspektorátu Plzeň-město (dále jen „PČR“) zjistila, že žalobkyně řídila motorové vozidlo, aniž byla držitelkou řidičského oprávnění, neboť po ukončení zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel již nezažádala o jeho vrácení. Předložený řidičský průkaz jí byl zadržen.

Hlídka PČR sepsala oznámení přestupku, které se spisovým materiálem následně zaslala Magistrátu města Plzně (dále jen „magistrát“). Ten přípisem ze dne 10.5.2011 oznámil žalobkyni zahájení řízení o přestupku podle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č.

200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*přestupkový zákon*“) porušením ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“). Po provedeném ústním jednání dne 17.6.2011, v jehož úvodu žalobkyně udělila do protokolu plnou moc Mgr. Zdeňku Honzíkovi, a při kterém byla seznámena se všemi podklady pro vydání rozhodnutí, vydal magistrát dne 12.7.2011 pod čj. MMP/076220/11 rozhodnutí (dále jen „*rozhodnutí magistrátu*“), kterým žalobkyni uznal vinnou z porušení ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu a z naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích ve smyslu ust. § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o přestupcích, neboť dne 18.4.2011 v době okolo 08:30 hod. řídila v Plzni na pozemní komunikaci Borské ulice motorové vozidlo tov. zn. Hyundai, RZ: X, ačkoli nebyla držitelkou řidičských oprávnění pro žádnou ze skupin. Za tento přestupek byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 25.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12-ti měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Žalobkyni byla rovněž uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1.000 Kč. Předmětné rozhodnutí magistrát podrobně odůvodnil.

V podaném odvolání žalobkyně především vytýkala magistrátu nesprávnou aplikaci právních norem. Podle ust. § 92 odst. 7 zákona o silničním provozu splňuje-li žadatel o řidičské oprávnění nebo rozšíření řidičského oprávnění všechny podmínky uvedené v ust. § 82 odst. 1, má právní nárok na udělení řidičského oprávnění. Žalobkyně tedy v době spáchání přestupku byla držitelkou příslušných oprávnění pro řízení motorového vozidla, neboť pro to byly splněny všechny podmínky.

Krajský úřad Plzeňského kraje (dále jen „*žalovaný*“) rozhodl rozhodnutím vyhotoveným dne 12.9.2011 a vydaným dne 14.9.2011 pod čj. DSH/12242/11 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“) tak, že odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí magistrátu potvrdil. Výrok odůvodnil mimo jiné tím, že žalobkyni byla rozhodnutím magistrátu čj. MMP/127174/09 ze dne 23.2.2010 uložena i sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 1 měsíce. Vzhledem k tomu došlo dle ust. § 94a zákona o silničním provozu k pozbytí řidičského oprávnění. V ust. § 94a odst. 2 téhož zákona je uvedeno, že do pěti pracovních dnů ode dne právní moci rozhodnutí dle odst. 1 je držitel řidičského průkazu, kterému byla tato sankce uložena, povinen odevzdat řidičský průkaz. V citovaném odst. 1 není stanovena žádná výjimka, která by umožňovala žalobkyni ponechat si v době zákazu činnosti, resp. po uplynutí zákonné lhůty pěti pracovních dnů v držení řidičský průkaz. Tím, že tak žalobkyně učinila, tedy ačkoliv byla řádně upozorněna na povinnost vzniklou jí ze zákona, tuto nerespektovala, způsobila svým jednáním pro sebe mnohem závažnější následek spočívající v řízení bez řidičského oprávnění, jelikož si vzhledem k neznalosti zákona o silničním provozu nepožádala o vrácení řidičského oprávnění. Žalovaný dále uvedl, že pro odpovědnost za přestupek postačuje zavinění z nedbalosti. Povinnost žádat si po skončení sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel v případě, kdy chce osoba být opětovně držitelem řidičského oprávnění, je zakotvena v ust. § 102 odst. 1 zákona o silničním provozu. V něm je uvedeno, že po skončení sankce či trestu zákazu činnosti či po upuštění od zbytku těchto sankcí po uplynutí jejich poloviny, rozhodne o vrácení řidičského oprávnění obecní úřad obce s rozšířenou působností na žádost osoby, která pozbyla řidičské oprávnění. Z tohoto

ustanovení tedy jednoznačně vyplývá závěr, že byť k pozbytí řidičského oprávnění dochází automaticky, vrácení řidičského oprávnění je podmíněno podáním žádosti a doložením zákonem stanovených podkladů. Pokud by žalobkyně v souladu s poučením o vzniku povinnosti odevzdat řidičský průkaz takto postupovala a následně si šla řidičský průkaz vyzvednout, musela by před jeho navrácením požádat o vrácení řidičského oprávnění, kdy právní mocí tohoto rozhodnutí by se opětovně stala držitelkou řidičského oprávnění a mohla by řídit motorová vozidla. Žalovaný dále uvedl, že námitky žalobkyně směřující na ust. § 92 odst. 7 zákona o silničním provozu jsou v daném případě zcela bezpředmětné, neboť žalobkyni zmiňované ustanovení se zabývá udělením či rozšířením řidičského oprávnění nikoliv vrácením řidičského oprávnění dle ust. § 102 odst. 1 téhož zákona. Žalovaný poznamenal, že z textu posledně označeného ustanovení též vyplývá za splnění zákonem stanovených podmínek nárok na vrácení řidičského oprávnění. Vzhledem k tomu, že však podmínky pro vrácení řidičského oprávnění splněny nebyly, nemohlo být žalobkyni vráceno řidičské oprávnění, tedy v době silniční kontroly nebyla prokazatelně držitelkou řidičského oprávnění. V daném případě žalobkyni nezprošťuje odpovědnosti z přestupku skutečnost, že správní orgán s ní nezačal řízení z důvodů neodevzdání řidičského průkazu v zákonné lhůtě od právní moci rozhodnutí, jímž byla mimo jiné uložena i sankce zákazu činnosti. Žalobkyně jakožto řidička motorového vozidla je povinna znát zákon o silničním provozu, přičemž neznalost zákona žalobkyni neomlouvá. K námitce o nesourodosti a nepřiměřenosti sankcí mezi přestupky dle ust. § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 a ust. § 22 odst. 1 písm. e) bod 2 přestupkového zákona a zvýhodnění osob, které řídí v době zákazu činnosti, oproti těm, které splňují všechny požadavky a mají právní nárok na udělení řidičského oprávnění, čímž je myšlena i situace, že trest zákazu činnosti byl vykonán a toliko nebylo požádáno o vrácení oprávnění, žalovaný uvedl, že skutkovou podstatu přestupku dle § 22 odst. 1 písm. e) bod 2 přestupkového zákona naplní osoba, která byť je držitelem řidičského oprávnění (dosud nebylo rozhodnuto o přestupku jako takovém), tak jsou splněny podmínky pro uplatnění institutu zadržení řidičského průkazu. V takovém případě je zjevné, že daná osoba je způsobilá k řízení motorových vozidel, neboť dosud řidičské oprávnění nepozbyla (aplikována zásada presumpce neviny), zatímco osoba, která pozbyla řidičské oprávnění vzhledem k uložené sankci zákazu činnosti, již byla pravomocně uznána vinnou z přestupku, tedy se stala nezpůsobilou k řízení motorového vozidla. V případě přestupku spáchaného žalobkyní byla žalobkyni na základě pravomocného rozhodnutí o přestupku uložena sankce zákazu činnosti, tedy pozbyla řidičské oprávnění, čímž se stala nezpůsobilou k řízení motorového vozidla, tedy je nebezpečnost jednání vyšší než u výše zmiňovaného případu, kdy řídí osoba v době, kdy má zadržený řidičský průkaz, avšak dosud nepozbyla řidičské oprávnění. Žalovaný shrnul, že přezkoumal napadené rozhodnutí a proces, který jeho vydání předcházel, z hlediska souladu s právními předpisy a neshledal žádné pochybení magistrátu. Magistrát zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, čímž vyhověl požadavku ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“). Proto odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně včasnou žalobu. Domáhala se jí zrušení napadeného rozhodnutí, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a uložení povinnosti žalovanému nahradit žalobkyni náklady řízení. Současně požádala o přiznání odkladného účinku žalobě.

Žalobkyně žalobu odůvodnila tím, že obě rozhodnutí jsou nesprávná. Uvedla, že podle § 92 odst. 7 zákona o silničním provozu splní-li žadatel o řidičské oprávnění nebo o rozšíření řidičského oprávnění všechny podmínky dle ust. § 82 odst. 1, **má nárok na udělení řidičského oprávnění...**, to znamená, že žalobkyně byla v době spáchání přestupku držitelem řidičského oprávnění příslušných skupin, neboť pro to byly splněny všechny podmínky. Na podporu svých tvrzení provedla porovnání sankcí podle ust. § 22 přestupkového zákona, a to v bodu 1 u § 22 odst. 1 písm. e) bod 1, u něhož je sankce 25.000 Kč – 50.000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na 1 rok až 2 léta, a v bodu § 22 odst. 1 písm. e) bod 2, u něhož je sankce pokuty ve výši 5.000 Kč – 10.000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 6-ti měsíců až 1 roku. Z logiky věci a porovnáním sankcí u obou norem je pak dle žalobkyně zřejmé, že bod 1 zákonodárce zamýšlel pro ty případy, kdy řidič v silničním provozu buď vůbec není držitelem řidičského oprávnění, nebo je držitelem řidičského oprávnění, ale nikoliv na příslušnou skupinu či podskupinu. Bod 2 pak dopadá na řidiče, který je držitelem příslušného řidičského oprávnění, ale má zadržen řidičský průkaz. Žalobkyně má za to, že k pozbytí řidičského oprávnění sice dojde okamžikem právní moci rozhodnutí ve správním nebo trestním řízení, v němž je mimo jiné uložen trest zákazu činnosti, ale ve svých důsledcích však je pozbytí řidičského oprávnění účinné toliko po dobu výkonu trestu zákazu činnosti a nikoliv až po jeho uplynutí. Skutečnost, že občan po uplynutí výkonu trestu zákazu činnosti nepožádá o vrácení řidičského průkazu, je inominačním přestupkem, jak to má na mysli ust. § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona.

Žalovaný ve stanovisku z 10.2.2012 konstatoval, že nesouhlasí s argumenty v žalobě uvedenými. Zdůraznil, že k vrácení řidičského oprávnění po vykonání sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel je zapotřebí postupu dle ust. § 102 odst. 1 zákona o silničním provozu, jak uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Upozornil, že žalobkyně zcela nesprávně argumentuje ustanovením § 92 odst. 7 a § 82 odst. 1 zákona o silničním provozu, ačkoliv tato ustanovení se na její případ nedají vztáhnout. Ke srovnání skutkových podstat přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 a ust. § 22 odst. 1 písm. e) bod 2 přestupkového zákona se žalovaný vyjádřil shodně jako v napadeném rozhodnutí a zdůraznil, že žalobkyně neměla řidičský průkaz zadržený, tento měla u sebe vzhledem k nesplnění povinnosti v zákonem stanovené lhůtě jej odevzdat, nebyla držitelkou řidičského oprávnění a vzhledem k této skutečnosti tak nemohla naplnit skutkovou podstatu přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. e) bod 2 přestupkového zákona. Žalovaný rovněž uvedl, že není důvodu použít zbytkové skutkové podstaty přestupku dle § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona ve znění účinném do 31.7.2011, neboť žalobkyně svým jednáním naplnila kvalifikovanou skutkovou podstatu přestupku. Závěrem navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Řízení ve správním soudnictví upravuje zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí samosoudkyně vycházela ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a napadené výroky rozhodnutí přezkoumala v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). O věci samé v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodla bez jednání za výslovného souhlasu žalovaného (čl. 29 spisu) a fikce souhlasu žalobkyně (čl. 33 spisu).

V posuzované věci se jednalo o problematiku přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, jehož základní hmotněprávní úpravu obsahuje přestupkový zákon ve znění účinném do 31.7.2011. Aplikován byl i zákon o silničním provozu ve znění účinném k témuž dni. Podle § 51 přestupkového zákona není-li v tomto nebo jiném zákoně uvedeno jinak, vztahují se na řízení o přestupcích obecné předpisy o správním řízení, tj. správní řád, a to ve znění účinném ke dni rozhodování správních orgánů.

Žalobkyně byla uznána vinnou z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 přestupkového zákona v souvislosti s porušením ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu.

Podle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 přestupkového zákona *přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a není držitelem příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění.*

Podle § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu *řídít motorové vozidlo může pouze osoba, která je držitelem příslušného řidičského oprávnění podle § 81.*

Stěžejní žalobní bod je založen na právním názoru žalobkyně, že v době spáchání přestupku byla držitelem řidičského oprávnění příslušných skupin, neboť pro to byly splněny všechny podmínky, a že pozbytí řidičského oprávnění je účinné toliko po dobu výkonu trestu zákazu činnosti, nikoliv po jeho uplynutí.

Žalobní bod není důvodný.

Podle § 80 zákona o silničním provozu *řidičské oprávnění opravňuje jeho držitele k řízení motorového vozidla zařazeného do příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění. Jednotlivé skupiny a podskupiny řidičských oprávnění upravuje § 81 téhož zákona. Ust. § 82 taxativně stanoví podmínky pro udělení a držení řidičského oprávnění (odst. 1 písm. a) až f). Splňuje-li žadatel o řidičské oprávnění nebo o rozšíření řidičského oprávnění všechny podmínky podle § 82 odst. 1, má právní nárok na udělení řidičského oprávnění nebo na jeho rozšíření o další skupinu nebo podskupinu řidičského oprávnění (§ 92 odst. 7 zákona o silničním provozu).*

Podle § 94a odst. 1 zákona o silničním provozu, *držitel řidičského oprávnění pozbývá řidičské oprávnění dnem právní moci rozhodnutí, kterým mu byl soudem uložen trest nebo příslušným správním úřadem uložena sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel. Podle § 102 stejného zákona po výkonu trestu nebo sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel nebo po upuštění nebo podmíněném upuštění od výkonu zbytku trestu nebo sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel podle zvláštních právních předpisů rozhodne o vrácení řidičského oprávnění příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností na žádost osoby, která pozbyla řidičské oprávnění podle § 94a (odst. 1). Odst. 2 upravuje náležitosti žádosti (písm. a) až e), mimo jiné musí být v žádosti uvedena skupina nebo podskupina řidičského oprávnění, o jehož vrácení je žádáno (písm. e). Odst. 3 dále předepisuje přílohy, které je žadatel povinen k žádosti o vrácení řidičského oprávnění přiložit. Vedle rozhodnutí, kterým byla uložena*

sankce (resp. trest) zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel (písm. b) musí být přílohou i *doklad o odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel zařazených do skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění podle odstavce 5, který nesmí být ke dni podání žádosti starší než 60 dní.* Podle § 102 odst. 5 zákona o silničním provozu, *pokud ode dne právní moci rozsudku nebo rozhodnutí, jímž došlo k uložení trestu nebo sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, uplynul více než jeden rok, musí žadatel prokázat zdravotní a odbornou způsobilost.*

V posuzovaném případě není mezi účastníky řízení sporu o tom, že žalobkyni byla předchozím rozhodnutím magistrátu ze dne 23.2.2010 uložena za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích mimo jiné i sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 1 měsíce. Nespornou a důkazně podloženou je i skutečnost, že tuto sankci vykonala v době od 13.3. do 13.4.2010 a do dne 18.4.2011, kdy se podrobila silniční kontrole, a o vrácení řidičského oprávnění nepožádala.

Konstrukce právního názoru žalobkyně stojí na předpokladu, že dnem následujícím po datu ukončení sankce zákazu činnosti tohoto typu se řidičské oprávnění takové osoby automaticky obnovuje.

Předestřený právní názor nejenže nemá oporu v platné právní úpravě, nýbrž s touto právní úpravou výslovně koliduje. Ust. § 102 zákona o silničním provozu je zcela jednoznačné. Jeho odst. 1 svědčí o tom, že osoba, která řidičské oprávnění pozbyla v důsledku sankce zákazu činnosti, nenabývá řidičské oprávnění vykonáním sankce ex lege. Uvedené ustanovení naopak předpokládá provedení správního řízení zakončeného správním rozhodnutím. Ze slov „...rozhodne o vrácení řidičského oprávnění ...na žádost osoby, která pozbyla řidičské oprávnění podle § 94a.“ nutno dovodit, že z hlediska zahájení ponechává zákonodárce řízení o vrácení řidičského průkazu zcela v dispozici osoby, která řidičské oprávnění pozbyla (může ale nemusí podat žádost); zahájení z moci úřední v úvahu nepřichází. K vrácení řidičského oprávnění dochází až rozhodnutím příslušného obecního úřadu obce s rozšířenou působností s kladným výrokem. Tento individuální správní akt má konstitutivní, nikoliv deklaratorní povahu, tedy zakládá řidičské oprávnění. Okamžik vzniku řidičského oprávnění je spojen až s právní mocí předmětného rozhodnutí. Neakceptovatelnost právního názoru žalobkyně dokládá i odst. 2 téhož ustanovení, upravující náležitosti žádosti o vrácení řidičského průkazu. Podle jeho písm. e) totiž v žádosti musí být uvedena *skupina nebo podskupina řidičského oprávnění, o jehož vrácení je žádáno.*

Soud sdílí názor žalovaného vyjádřený v napadeném rozhodnutí, že na právní situaci žalobkyně dopadalo ust. § 102, nikoliv ust. § 92 odst. 7 zákona o silničním provozu, kterého se v odvolání stejně jako v žalobě výslovně dovolávala. S žalobkyní pak souhlasí potud, že při splnění zákonem stanovených podmínek má žadatel o řidičské oprávnění nebo o rozšíření řidičského oprávnění na udělení či rozšíření řidičského oprávnění právní nárok. Dodává, že ke stejnému závěru (tj. právnímu nároku na vrácení řidičského oprávnění) je nutné dospět i při splnění zákonných podmínek pro vrácení řidičského oprávnění, jak plyne z § 102 zákona o silničním provozu.

Naproti tomu soud zcela odmítá názor žalobkyně, že „...byla v době spáchání přestupku držitelem řidičského oprávnění příslušných skupin, neboť pro to byly splněny všechny podmínky.“ Žalobkyně nemohla být v době spáchání přestupku, tj. dne 18.4.2010, držitelem řidičského oprávnění příslušných skupin, pakliže příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností o vrácení řidičského oprávnění do dne 18.4.2010 nevydal kladné rozhodnutí ve smyslu § 102 zákona o silničním provozu; dlužno opětovně podotknout, že žalobkyně do stejné doby ani nepodala žádost, kterou by řízení o vrácení řidičského oprávnění bylo alespoň zahájeno. Nelze bez dalšího úspěšně ani tvrdit to, že pro držení řidičského oprávnění splňovala všechny podmínky. Na žalobkyni v daném případě totiž dopadalo ust. § 102 odst. 5 zákona o silničním provozu, neboť ode dne právní moci rozhodnutí, jímž byla uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, tj. od 13.3.2010, do silniční kontroly dne 18.4.2010 uplynula doba delší jednoho roku. Byla tudíž povinna znovu prokázat příslušnému správnímu orgánu rozhodujícímu o vrácení řidičského oprávnění, zda splňuje podmínky zdravotní a odborné způsobilosti.

Okolnost, že žalobkyně v době deliktního jednání předložila PČR řidičský průkaz, který po právní moci rozhodnutí o přestupku, ač byla o této povinnosti řádě a zvýrazněným písmem poučena v posledním odstavci odůvodnění rozhodnutí magistrátu ze dne 23.2.2010, v zákonem stanovené pětidenní lhůtě (ani později) příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností neodevzdala (§ 94a odst. 2 zákona o silničním provozu), je právně bezvýznamná. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16.6.2010, č.j. 2 As 41/2009-62 (rozsudek dostupný na www.nssoud.cz), „Narozdíl od řidičského oprávnění (§ 80 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu) je řidičský průkaz (§ 103 tohoto zákona) toliko osvědčením, kterým se prokazuje existence řidičského oprávnění a jeho rozsah. S výjimkou případů, kdy je řidičský průkaz vydán v řízení o udělení řidičského oprávnění (§ 129 odst. 1 téhož zákona), jde o „prosté osvědčení“ ve smyslu části čtvrté správního řádu z roku 2004.“ Pokud žalobkyně pozbyla řidičské oprávnění v důsledku sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel a po jeho výkonu o vrácení řidičského oprávnění prokazatelně nepožádala, nemůže ani jí předložený řidičský průkaz, byť formálně neztrácí povahu veřejné listiny, potvrzovat pravdivost toho, že je žalobkyně držitelem řidičského oprávnění. To proto, že byla prokázána nepravdivost skutečnosti řidičským průkazem osvědčované výpisem z evidenční karty řidiče (č.l. 7 správního spisu magistrátu).

Ke srovnání skutkových podstat přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 a ust. § 22 odst. 1 písm. e) bod 2 přestupkového zákona se žalovaný podrobně vyjádřil v napadeném rozhodnutí. S jeho argumentací se soud ztotožňuje a pro stručnost na ni odkazuje.

Konečně považuje soud za nezbytné konstatovat, že podle ust. § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 přestupkového zákona se skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích „dopustí ten, kdo...řídí vozidlo...a není držitelem příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění“. Z ustanovení nelze dovodit, že by zákonodárce zamýšlel rozlišovat mezi důvody, ze kterých obviněný řidičské oprávnění pozbyl (např. odnětím, vzdáním se řidičského oprávnění dle § 94, v důsledku dosažení 12 bodů a pod), případně zda nikdy držitelem řidičského oprávnění nebyl. Díkce je zcela jednoznačná. Lze uzavřít, že k naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 přestupkového zákona, ve znění účinném do 31.7.2011, dojde vždy, když osoba řídí

motorové vozidlo bez příslušného řidičského oprávnění; je nerozhodné, zda nikdy držitelem řidičského oprávnění nebyla či zda řidičské oprávnění pozbyla z některého zákonem předpokládaného důvodu (např. odnětím, vzdáním se řidičského oprávnění dle § 94, v důsledku dosažení 12 bodů a pod). Proto aplikace zbytkové skutkové podstaty § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona v těchto případech nemá místa.

Žaloba nebyla důvodná a soud ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl (výrok I.).

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal(výrok II.).

Soud dodává, že žalobkyně požádala, aby byl její žalobě přiznán odkladný účinek. Tento návrh byl samostatným usnesením zdejšího soudu ze dne 12.12.2011, č.j. 17 A 96/2011-23, zamítnut.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. března 2012

JUDr. Jana Daňková,v.r.

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová

samosoudkyně